

[Hølg Pedersen.]

underholde og fornøje publikum, der betaler og er villig til at betale en passende pris herfor.

Man kunne spørge: Hvem er forresten dette publikum? I dag er det vel stort set hele den danske befolkning, og jeg tror ikke, den danske befolkning foretrækker at se ringere film, fordi vi i fremtiden eventuelt får fri næring, end de film, vi ser under bevillingssystemet. Hvorfor skulle den befolkning, som vi gennem barndom og ungdom søger at give den bedst mulige opdragelse og kulturelle påvirkning, slå kontra, når de bliver biografgængere?

Under tidligere drøftelser om biografnæringen har det altid været fremhævet, at biograffaget selv har været imod fri næring. I dag læser vi i fagbladene, at flere og flere røster rejser sig imod bevillingssystemet. Der er vel heller ingen tvivl om, at den kritik, der er fremkommet i dagspressen, tildels har været inspireret af fagfolk.

Hvis man overgår til fri næring, må biografteatrenes beskatningsforhold tages op til overvejelse, men synderlige indtægtstab for statskassen behøver vi næppe at frygte. De formål, filmsfonden støtter i dag, vil også i fremtiden, forsåvidt det er formål, der bør støttes, kunne støttes, selvom støtten ikke ydes fra en speciel kasse, der hedder filmsfonden.

Ved drøftelsen af spørgsmålet om, hvorvidt biografforevisning bør ske pr. bevilling eller pr. næringsbrev, vil det, som jeg ganske kort har været inde på, være nødvendigt også at kaste et blik på de forhold, hvorunder filmsudlejning sker; det sker i dag under fri næring, og det bør det også gøre i fremtiden. Men de aftaler, der eksisterer indenfor filmsudlejningsvæsenet, bør vi nok kigge nærmere på i udvalget.

Endelig vil jeg også gerne fremdrage dansk filmsproduktion; den har haft sine vanskeligheder, men har trods disse leveret værdifulde film. Jeg vil gerne for at undgå misforståelser sige, at mit parti stiller sig positivt overfor tanken om at yde støtte til dansk filmsproduktion. I hvilken form en sådan støtte eventuelt bør ydes i fremtiden, kan vi drøfte i det kommende udvalg.

Det vil ikke være let efter alle disse år at gå over til fri næring indenfor biografvæsenet; det vil mit parti gerne erkende,

og vi vil medvirke til, at der indføres overgangsbestemmelser, der på passende måde varetager de eksisterende bevillingshaveres interesser. Det er muligt, at visse varige begrænsninger i retten til at opnå næringsbevis til biograferhvervet bør indføres. Måske kunne nogen vejledning heri findes i den begrænsende bestemmelse, der findes i bevrerterlovens § 2, stk. 9, hvorefter man lægger vægt på de foreliggende oplysninger om pågældendes fortid og personlige forhold, lægger vægt på, at disse forhold ikke giver grund til at befrygte, at pågældende ved næringens drift vil tilsidesætte hensynet til — som det hedder — lovlighed, sædelighed og ædruelighed, altså en generel begrænsning i adgang til at opnå den pågældende næring. Men måske skal man hellere tage skridtet fuldtud og lade filmcensuren, den fri konkurrence og sundheden i den danske befolkning klare problemet om faren for, at underlødige og tarvelige film vinder udbredelse.

Hvad der er væsentligt for mit parti, er, at vi kommer væk fra bevillingssystemet, således at den borger, der ønsker at drive en biograf og har mod og midler hertil, får ret til at udøve den pågældende næring og ikke skal være afhængig af, om han udvælges af administrationen efter at have løbet fra Herodes til Pilatus og gjort sig gældende hos de forskellige myndigheder, kommune, filmsråd og justitsministeriet, der har med disse spørgsmål at gøre.

Vi finder, at det gældende system er en kedelig ordning, og vi synes, at tiden er inde til at overveje dets afskaffelse.

Steen: De ærede forslagsstillere har søgt at trænge deres ønsker og fremtidsplaner ind i et forslag, der ialt fylder 3½ linie; til gengæld indeholder forslaget jo også kun en opfordring til justitsministeren om inden 1. februar 1957 at fremsætte et lovforslag, som bryder med det hovedprincip, bevillingssystemet, der har dannet grundlag for lovgivningen vedrørende biografteatervæsenets ordning siden 1922.

Når man fra forslagsstillernes side tager sig sagen så let og affatter forslaget så kort, som det er tilfældet, rejser der sig i hvert fald for mit vedkommende naturligt en række spørgsmål, som jeg synes det tilkommer forslagsstillerne at besvare.

Jeg kunne fristes til indledningsvis at